

kendegives, naar Dommen eller Kendelsen vil blive afsagt, skal Parterne og efter Omstændighederne Vidner og Syns eller Skøns mænd tilsiges til at høre den afsagt.

Tredie Bog.

Den borgerlige Retspleje.

I. Almindelige Bestemmelser.

1) Retternes Virkekreds (Kap. 21, §§ 224—234).

Hovedregelen er den, at enhver Sag kun skal kunne føres *gennem to Instanser*, saaledes at de Sager, som paa-dømmes ved Landsretten som 1. Instans, skal kunne paa-ankes til Højesteret, medens de Sager, som paa-dømmes ved Underretten, kun kan paaankes til Landsretten og ikke længere, se videre nedenfor pag. 136, 138 og 177. — *Hvilke Sager skal da anlægges ved Underret og hvilke ved Landsret?* Til Underret henlægges Sager angaaende private Formuerettigheder eller offentlige Afgifter, naar Sagens Genstand ikke overstiger 300 Kr.*) og fremdeles uden Hensyn til Værdien: Sager angaaende Servitutter og partielle Brugsrettigheder, Sager efter Veksel eller lignende klart Skyldgrundlag, Ægteskabssager, Sager til Mortifikation af Panteobligationer med Pant i fast Ejendom samt af Servitutter, Brugsrettigheder og Grundbyrder, Sager angaaende Erhvervelse af Ejendomsdom, Sager til Oplysning om Paterniteten, Sager, anlagte i Medfør af

*) Lyder Paastanden ikke paa en bestemt Pengesum, ansættes Værdien ved Rettens Skøn. Gaar Afgørelsen ud paa, at Retten er kompetent til at paa-kende Sagen, er Afgørelsen ikke Genstand for Anke eller »Kære« (se herom ndfr. pag. 138 jfr. 136); nægter Retten at antage Sagen, er Afgørelsen Genstand for »Kære«, ikke for Anke.